

Landbruks- og matdepartementet

postmottak@lmd.dep.no

Att. Avd. dir. Cathrine Steinland

Vår dato 13.08.2014

Deres dato 27.06.2014

Vår referanse 297-9646

Deres referanse 13/1603

HØRING - FORSLAG TIL ENDRING AV MATLOVEN

Det vises til høringsbrev av 27. juni 2014 med forslag til endring av lov av 19. desember 2003 nr. 124 om matproduksjon og mattrygghet mv. (matloven).

Generelle kommentarer til endringsforslaget

Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening (FHL) støtter Regjeringens arbeid med å legge til rette for en enklere, mer enhetlig og effektiv offentlig forvaltning og bedre styring. FHL er enig i at det er behov for en mer effektiv organisering av Mattilsynet og ser fram til at resultatene vil bidra til en risikobasert, enhetlig, målrettet og effektiv norsk matforvaltning. Vi vil understreke at enhetlig må sees i en EØS-sammenheng, og at Mattilsynet må legge til rette for at virksomhetenes handlingsrom slik det defineres i henhold til EØS-bestemmelser, er fullt ut tilgjengelig for norske aktører og som derved ikke får redusert sine konkurransevilkår i EØS.

Merknader til de konkrete endringsforslagene

1. Fierning av matlovens binding av antall nivåer i Mattilsynet

FHL støtter forslaget om å fjerne bindingen av Mattilsynets organisering.

En samlet norsk matindustri var i utgangspunktet skeptisk til den tredelte forvaltningsmodellen, både av hensyn til ressursbruk, men også av hensyn til muligheten for enhetlig saksbehandling. Vi er derfor positive til at man velger å redusere forvaltningsstrukturen fra tre til to ledd, og mener at dette grepet vil kunne gi en større grad av samlet, riktig kompetanse og effektivisering.

FHLs medlemmer erfarer nesten daglig at Mattilsynet ikke opptrer enhetlig, ved at det er ulikt tolking og håndheving av regelverket både på personnivå, og mellom distriktene og regionene. Dagens organisering medfører at klagesaksbehandlingen finner sted på 8 ulike regionkontor, noe som bidrar ytterligere til at Mattilsynet ikke opptrer enhetlig. Klagesaksbehandlingen blir ofte heller ikke reell, da bedriftene i stor grad opplever at opprinnelig vedtak opprettholdes av klageinstansen, uten at en reell uavhengig klagesaksbehandling er utført i tråd med forvaltningslovens bestemmelser. Disse erfaringene fra sjømatprodusentene er i tråd med Riksrevisjonen funn.

FHL er opptatt av at Mattilsynet har riktig og tilstrekkelig kompetanse, både i det "utøvende apparat" på regionnivået og på hovedkontornivå. En gjennomgang av hovedkontorets oppgaver, organisering og funksjon er også viktig for å sikre et enhetlig og effektivt Mattilsynet som har nødvendig kompetanse om risikobasert matforvaltning. FHL opplever at dagens organisering med et sterkt skille mellom

avdelingene for tilsyn og regelverksutvikling og geografisk spredning av hovedkontorets fagavdelinger bidrar til å opprettholde og forsterke et Mattilsyn som ikke er enhetlig. Det bidrar også til at overordnede, prinsipielle spørsmål om for eksempel handlingsrommet og fleksibiliteten i et risikobasert regelverk håndteres ulikt i Mattilsynets fagavdelinger på hovedkontoret.

Det er for lite samhandling mellom avdelingene for tilsyn og regelverksutvikling. Det er viktig at den som fører tilsyn får innblikk i regelverkets bakgrunn og idé, noe som kan være avgjørende for forståelse og regelverkstolkning.

2. Behov for nye virkemidler ved overtredelse av regelverk

2.1. Overtredelsesgebyr

Departementet viser til at Mattilsynet over tid har sett behov for å kunne rette sanksjoner mot overtredelser som har funnet sted. Det nevnes videre at Mattilsynet kun har adgang til å ilegge tvangsmulkt i henhold til matloven. Det går ikke frem av høringsnotatet hva som er erfaringsgrunnlaget for Mattilsynets ønske om å kunne benytte overtredelsesgebyr. Så vidt FHL er kjent med, så foreligger det ingen offentlig tilgjengelig rapport eller utredning med Mattilsynets oppsummering.

Det er heller ikke oppsummert hvilken erfaring Mattilsynet har med bruk av de ulike virkemidler som allerede nå er gitt i matloven. Matloven åpner for at Mattilsynet kan føre tilsyn og fatte vedtak, pålegge stenging og virksomhetskarantene, samt ilegge tvangsmulkt.

Departementet viser til at overtredelsesgebyr er en administrativ sanksjon som kan ilegges av Mattilsynets personell. Departementenes argument for innføring av dette gebyret er at det er behov for ytterligere virkemidler for å rette sanksjoner mot overtredelser som har funnet sted. Videre argumenteres det for at gebyret vil kunne spare Mattilsynet tid og kostnader gjennom mer effektiv regelverksoppfølging og bedre etterlevelse av regelverkets krav. Det forutsettes at overtredelsene primært skal være enkle å vurdere og at de gjelder mindre alvorlige forhold.

FHL støtter intensjonene om bedre regelverksetterlevelse, men vi mener at innføring av overtredelsesgebyr bør utredes grundigere før en eventuell endring av matloven. Vi er også usikre på om overtredelsesgebyr er et riktig virkemiddel for å oppnå bedre regelverksetterlevelse så lenge det ikke foreligger en evaluering av de virkemidlene som allerede er gitt i matloven. Det fremgår ikke av høringsbrevet hvordan man ser for seg bruken av overtredelsesgebyr i intervallet mellom enkle avvik til grove straffbare forhold. FHL mener at dette bør beskrives før en nyansert vurdering av forslaget i praksis er mulig.

Vi er videre opptatt av at tilsynsobjektene rettssikkerhet skal kunne ivaretas i tilstrekkelig grad. Vi oppfatter overtredelsesgebyr å være et nytt og sterkt virkemiddel som stiller store krav til tilsynspersonellets kompetanse, da det vil være opp til den enkelte saksbehandler å vurdere hvorvidt overtredelse reelt sett har funnet sted, og eventuelt overtredelsens alvorlighetsgrad.

I høringsnotatet vises det til at overtredelsesgebyr har vært diskutert i forhold til dobbeltstraff. Det vises til at problematikken kan unngås ved at Mattilsynet tar hensyn til eventuell annen forfølgning av overtredelsen. Det går ikke tydelig frem om departementet mener om overtredelsesgebyr er straff eller ikke.

Overtredelsesgebyr er straff etter EMK

I forbindelse med forslag til endringer av akvakulturloven i 2012, la Fiskeri- og kystdepartementet (FKD), under henvisning til EMDs avvisningsavgjørelse i Inocêncio-saken, til grunn at overtredelsesgebyr ilagt i medhold av akvakulturloven ikke er straff etter EMK. Departementets vurdering den gang bygget på rapporten "Administrative sanksjoner, reaksjoner og straff" fra en ekstern ekspertarbeidsgruppe som vurderte behovet for nye regler i akvakulturlovens sanksjonskapittel.

FHL mener, som vi skrev i vår høringsuttalelse, at overtredelsesgebyr må anses som straff etter EMK artikkel 6.

I høringsuttalelsen referer FHL til vår uttalelse til arbeidsgruppens rapport:

"Arbeidsgruppen konkluderer med at overtredelsesgebyr ikke er straff etter EMK artikkel 6 og EMK protokoll 7 artikkel 4 nr. 1. Arbeidsgruppen ser ut til å bygge dette på EMDs avvisningsavgjørelse Inocencio mot Portugal, og mener denne avgjørelsen ikke vurderer overtredelsesgebyr ilagt med grunnlag i reguleringslovgivning som retter seg mot en avgrenset gruppe som å være straff.

FHL stiller spørsmål ved denne tolkningen. FHL viser til Bjørn O. Berg, Forvaltningssanksjoner (2005) side 178-179, der denne avgjørelsen er vurdert. Bergs konklusjon er at denne avgjørelsen ikke får betydning for vurderingen av om overtredelsesgebyr etter norsk lovgivning er å regne som straff etter EMK artikkel 6. Berg uttaler blant annet:

"Domstolens resonnement synes altså å være at en bot for å unnlate å innhente byggetillatelse ikke har generell anvendelse fordi den ikke kan ramme alle borgerne, men – formodentlig – bare den som bygger.

Det er all grunn til å sette spørsmålstegn (og utropstegn) ved EMDs argumentasjon på dette punktet. Et krav om byggetillatelse retter seg naturligvis mot enhver som planlegger en slik virksomhet, ikke mot en bestemt gruppe. Derfor blir det temmelig meningsløst å betrakte en bot for å unnlate å innhente byggetillatelse som en disiplinær forføyning, eller – i domstolenes språkdrakt – en sanksjon som ikke har "generell anvendelse for alle borgere".

Når avgjørelsens ratio gir så vidt lite mening som den gjør – hvordan skal man så forholde seg til den når anvendelsesområdet for artikkel 6 skal fastlegges? Her finnes flere muligheter. En mulighet er simpelthen å frskrive avgjørelsen prejudikatsverdi. Begrunnelsen må da være at avgjørelsen er en anomali, som verken isolert sett eller ut fra konvensjonspraksis for øvrig gir særlig god mening. Begrunnelsens knappe og uprinsipielle form, i tillegg til at det dreier seg om en avvisningsavgjørelse, og ikke en dom, kan tale for en slik endelig løsning."

Videre uttaler Berg at dersom man skal legge dommen til grunn, kan den tolkes slik at sanksjoner mot brudd på plikten til å innhente en offentlig tillatelse, vil gå klar av straffebegrepet i EMK artikkel 6, der sanksjonene etter den interne retten rubriseres som sivilrettslig. Berg vurderer deretter norsk lovgivning slik:

"Går vi så tilbake til forvaltningsbøtene i den norske lovgivningen, er det slik at ingen av disse knytter seg til unnlattelse av å innhente offentlig tillatelse. Forstår man Inocencio-avgjørelsen enten slik at den bare gjelder unnlattelse av å innhente offentlig tillatelse, eller som et "feilskjær" uten prejudikatsverdi, vil avgjørelsen således ikke få direkte betydning for spørsmålet om administrative bøter i norsk rett er straff etter artikkel 6.

FHL vil således vise til at det i beste fall er usikkert om Inocencio-avgjørelsen kan tas til inntekt for at overtredelsesgebyr for overtredelse av akvakulturloven ikke vil være straff i EMKs forstand. Det skal i den forbindelse pekes på at unntaket for såkalte disiplinærbeføyelser, som Inocencio-avgjørelsen synes å bygge på, etter praksis fra EMD fremstår som svært uklart. Berg uttaler i den forbindelse at: "Det kan synes som om EMD noen ganger bruker unntaket for disiplinærbeføyelser som en slags sikkerhetsventil for de saker som man av ulike grunner ønsker å unndra fra straffebegrepet i artikkel 6."

Arbeidsgruppen mener videre at det at overtredelsesgebyrene er begrenset oppad "til et visst beløp som neppe kan sies å være vært tyngende for akvakulturvirksomhetene", også tilsier at overtredelsesgebyr ikke er straff etter EMK.

FHL er ikke enig i dette. Overtredelsesgebyrene kan både etter gjeldende forskrift og etter arbeidsgruppens forslag blir svært høye både rent faktisk og sett i forhold til selskapenes størrelse. Dette taler i seg selv for at overtredelsesgebyr anses som straff etter EMK artikkel 6."

FHL opprettholder sitt ovennevnte standpunkt i høringsuttalelsen til endring av akvakulturloven og skriver: "FHL mener det vil være i strid med EMK å legge til grunn at overtredelsesgebyr etter akvakulturloven ikke er straff etter EMK. Det har i den sammenheng liten betydning at departement legger til grunn at saksbehandlingsreglene vil være de samme, all den tid det kan få betydning i andre sammenhenger hvorvidt overtredelsesgebyr regnes som straff etter EMK eller ikke."

FHL skriver i sitt hørings svar til FKDs forslag til forskrift om utmåling av reaksjoner og sanksjoner med mer ved overtredelse av akvakulturloven (forskriften) følgende:

"FHL finner det svært uheldig at departementet fortsatt sår tvil om hvorvidt overtredelsesgebyr er å anse som straff i EMKs forstand. Etter FHLs oppfatning kan det ikke være tvil om at dette er tilfelle, og at EMKs regler om rettferdig rettergang og forbud mot gjentatt straffeforfølgning må gjelde. Særlig gjelder dette når departementet foreslår å gi forvaltningen anledning til å fastsette overtredelsesgebyr i størrelsesorden opp mot 35 millioner kroner. Det er uakseptabelt ut fra ethvert hensyn til rettssikkerhet at det da sår tvil om at subjektet for gebyret har de rettigheter EMK gir krav på. Det vises for øvrig i denne forbindelse til at det i forbindelse med innføring av overtredelsesgebyr etter konkurranseloven ble klart konkludert med at dette var straff i EMKs forstand. Dette er gitt full tilslutning av arbeidsgruppen som har vurdert behovet for endringer i konkurranselovens regler om overtredelsesgebyr, NOU 2012:7 hvor det i kapittel 6.4.2.1.3 slås fast at

"det fremstår ikke som tvilsomt at overtredelsesgebyr etter konkurranseloven er å anse som straff etter EMK artikkel 6."

FHL kan ikke se at det er tilstrekkelig grunnlag for departementet til å vurdere overtredelsesgebyr etter akvakulturloven på en annen måte."

I forbindelse med høring av forslag til forskrift om overtredelsesgebyr etter dyrevelfersloven svarte FHL:

"Overtredelsesgebyr må ikke bli et alternativ man tyr til pga misnøye med strafferettspleien, f eks med påtalemyndighetenes kapasitet og kompetanse i denne type saker. Man beveger seg her i et område som etter EMK art. 6 er ansett som straff, og det er særdeles viktig at forvaltningen utviser stor forsiktighet med å utfordre de rettssikkerhetsgarantier som ligger i å få en sak behandlet etter reglene som straffeforfølgning."

Ilegging av overtredelsesgebyr

Høringsnotatet gir meget uklare signaler om hva slags type brudd på regelverket som skal gi grunnlag for å ilegge overtredelsesgebyr. Det som imidlertid forutsettes av departementene er at overtredelsesgebyr primært anvendes i de tilfellene der overtredelsene er enkle å vurdere.

Departementet mener at ordlyden i dyrevelfersloven og matloven bør være identiske for å gi en bedre forståelse av bestemmelsene og dermed mindre rom for tolkningsfeil. Det vises også til at akvakulturloven har hjemmel for bruk av overtredelsesgebyr og at det vil være gunstig med tilsvarende virkemidler i matloven som også retter seg mot akvakulturvirksomheter.

FHL gjør oppmerksom på at ordlyden om overtredelsesgebyr ikke er identiske i dyrevelfersloven og akvakulturloven.

Dyrevelferdsloven

§ 34.Overtredelsesgebyr

Den som forsettlig eller uaktsomt overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av denne loven, kan ilegges et overtredelsesgebyr av tilsynsmyndigheten. Gebyret skal stå i forhold til overtredelsens alvorlighetsgrad. Det kan videre tas hensyn til fortjeneste som den ansvarlige har hatt ved overtredelsen og tilsynsmyndighetens kostnader i tilknytning til kontrolltiltak og behandling av saken.

Vedtaket om overtredelsesgebyr er tvangsgrunnlag for utlegg.

Kongen kan gi nærmere forskrifter om overtredelsesgebyr, herunder bestemmelser om fastsettelse og beregning av gebyret.

Akvakulturloven

§ 30.Overtredelsesgebyr

Et foretak kan ilegges overtredelsesgebyr dersom foretaket eller noen som har handlet på foretakets vegne overtrer bestemmelser gitt i eller i medhold av loven. Dette gjelder selv om ansvaret for overtredelsen ikke kan rettes mot noen enkeltperson.

Ved avgjørelsen av om foretaket skal ilegges overtredelsesgebyr og ved utmålingen av gebyret kan det særlig legges vekt på:

- a) overtredelsesgebyrets preventive virkning,
- b) overtredelsens grovhet,

- c) om foretaket ved internkontroll, retningslinjer, instruksjon, opplæring eller andre tiltak kunne ha forebygget overtredelsen,
- d) om overtredelsen er begått for å fremme foretakets interesser,
- e) om foretaket har hatt eller kunne oppnådd noen fordel ved overtredelsen,
- f) foretakets økonomiske evne,
- g) om det foreligger gjentakelse,
- h) hvilke tiltak som er iverksatt for å forebygge eller avbøte virkningene av overtredelsen og
- i) om overtredelsen innebærer fare for eller har ført til alvorlig eller uopprettelig miljøskade.

Dersom den ansvarlige for overtredelsesgebyret er et foretak som inngår i et konsern, hefter foretakets morselskap og morselskapet i det konsern selskapet er en del av, subsidiært for beløpet.

Overtredelsesgebyret forfaller til betaling 2 måneder fra vedtak er fattet. Endelig vedtak om overtredelsesgebyr er tvangsgrunnlag for utlegg. Dersom foretaket går til søksmål mot staten for å prøve vedtaket, suspenderes tvangskraften.

Retten kan prøve alle sider av saken. Retten kan avsi dom for realitet i saken, dersom den finner det hensiktsmessig og forsvarlig.

Adgangen til å ilegge overtredelsesgebyr foreldes 2 år etter at overtredelsen er opphørt. Fristen avbrytes ved at tilsynsmyndigheten gir forhåndsvarsel eller fatter vedtak om overtredelsesgebyr.

Departementet skal i forskrift fastsette et øvre tak for overtredelsesgebyr ilagt etter denne bestemmelsen. Departementet kan i forskrift fastsette nærmere regler om utmålingen av overtredelsesgebyr.

Oppsummering av FHLs syn om forslaget til innføring av overtredelsesgebyr i matloven

FHL støtter intensjonene om bedre regelverksetterlevelse, men vi mener at innføring av overtredelsesgebyr bør utsettes. Det er behov for en grundigere utredning før en eventuell innføring av dette virkemidlet i matloven, ikke minst fordi matlovens saklig virkeområde er meget bredt.

Tilsynsobjektene rettssikkerhet må ivaretas i tilstrekkelig grad. Etter EMK art. 6 er overtredelsesgebyr ansett som straff, og det er særdeles viktig at forvaltningen utviser stor forsiktighet med å utfordre de rettssikkerhetsgarantier som ligger i å få en sak behandlet etter reglene som straffeforfølgning.

Innføring av overtredelsesgebyr vil være et nytt og sterkt virkemiddel som stiller store krav til tilsynspersonellets kompetanse, da det vil være opp til den enkelte saksbehandler å vurdere hvorvidt overtredelse reelt sett har funnet sted, og eventuelt overtredelsens alvorlighetsgrad.

Ved en eventuell innføring av overtredelsesgebyr i matloven må det derfor allerede i lovteksten tas inn bestemmelser om hvilke hensyn som bør vektlegges. Videre må det presiseres i lovteksten at retten kan prøve alle sider av saken.

2.2. Gebyr rettet mot private

FHL har ingen merknader til den foreslåtte endringen.

2.3. Virksomhetskarantene

Departementet viser til at Mattilsynet har hatt utfordringer med bruk av virksomhetskarantene, ved at virksomheten eller eier har omgått vedtak om virksomhetskarantene ved å starte opp ny bedrift i nye lokaler eller under nytt navn.

Så vidt FHL er kjent med, så foreligger det ingen offentlig tilgjengelig rapport eller utredning fra Mattilsynet med en mer utførlig gjennomgang og oppsummering av behovet for å kunne pålegge virksomhetskarantene for personer.

Det foreligger heller ingen konsekvensutredning av den foreslåtte endringen. For sjømatbedriftene så har erfaringene så langt vært at Mattilsynet i liten grad har brukt hele spekteret av eksisterende virkemidler overfor fiskeforedlingsvirksomheter. Mattilsynet varslet vinteren 2013 at en i økende grad ville ta i bruk alle virkemidlene for å sikre bedre regelverksetterlevelse, blant annet ved å bruke virksomhetskarantene. For å sikre enhetlig forståelse og forutsigbarhet for bedriftene etterlyste FHL en dialog med Mattilsynet om rammene for bruk av virksomhetskarantene som sanksjonstiltak mot sjømatvirksomheter. Den avklaringen har vi ennå ikke fått.

Med tanke på at virksomhetenes opplever store geografiske og personavhengige forskjeller i Mattilsynets tolkning og håndhevelse av regelverk, og av hensyn til rettssikkerheten for enkeltpersoner, så mener FHL prinsipielt at virksomhetskarantene kun skal kunne ilegges foretak, og at eventuelle reaksjoner overfor enkeltpersoner bør skje i straffeprosessuelle former. Innføring av hjemmel til å kunne ilegge enkeltpersoner virksomhetskarantene vil i realiteten være et yrkesforbud.

Departementet har i høringsnotatet ikke drøftet relevante moment som for eksempel matlovens formålsparagraf og at det i hovedsak er virksomhetene som er pliktsubjekt i kapittel II generelle krav og forpliktelser. Det er altså virksomhetene som er hovedpliktssubjekt. Den moderne matforvaltningen og er basert på risikobasert forvaltning og regelverk der det er virksomhetene som har ansvar for at relevante bestemmelser gitt i eller i medhold av matloven etterleves. Det er virksomhetene som er forpliktet til å etablere internkontrollsystemer og styringssystemer som sikre helsemessige trygge næringsmidler og fremmer god plante og dyrehelse.

FHL viser til at forbindelse med endring av akvakulturloven, mente FKD at det er et relevant moment om det er tale om overtredelser begått av enkeltperson eller foretak i vurderingen om overtredelsesgebyr ilegges. FKD skriver i høringsnotatet at etter akvakulturloven er det virksomhetene eller foretakene er hovedpliktssubjektet og som har den økonomiske interessen i driften. FKD vurderte det slik at selv om overtredelser faktisk i mange tilfeller foretas av enkeltpersoner er det som ledd i en virksomhet i foretakets interesse og det gir alt i alt en rimeligere ansvars plassering og bedre insentiver til *systematisk forebyggende arbeid* hvis foretaket bærer ansvaret. Akvakulturdrift er kompleks, omfattende og med stadig risiko for lovovertridelser er det først og fremst ved strenge krav til internkontroll, rutiner og systemer at lovovertridelser kan forebygges. Akvakulturregelverkets mange krav til slike forholdsregler synliggjør viktigheten av at slike tiltak blir tatt. Derfor vil gjennomgående en plassering av ansvaret hos *foretaket* best vareta allmenn- og individualpreventive hensyn.

FHL mener at vurderingen som er gjort i forhold til akvakulturloven er like relevant for matloven og at virksomhetskarantene bare skal kunne ilegges virksomheter, og at eventuelle reaksjoner overfor enkeltpersoner bør skje i straffeprosessuelle former.

FHL vil også gjøre Departementet oppmerksom på at teksten i forslag til endret § 25 annet ledd er meningsløs, med tanke på hva den som er ansvarlig for virksomheten, kan pålegges.

Videre heter det i høringsnotatet: *"Mattilsynets erfaring er at det som oftest er enkeltpersoner som er årsaken til problemet/lovbruddet ved virksomheten på grunn av manglende evne eller vilje til å etterleve matlovens bestemmelser. **Endringen vil også gjøre det mulig for Mattilsynet å gripe inn uten å true hele virksomheten med nedleggelse.** Denne løsningen vil kunne hjelpe Mattilsynet med å reagere på et forhold som det i dag ikke er effektive sanksjonsmuligheter mot."* (vår uthevelse) Her ser det ut som departementet mener at Mattilsynet bør ha hjemmel til å fatte vedtak rettet mot enkeltindivider innenfor en organisasjon/viksomhet, dvs. yrkesforbud. Etter vår oppfatning tyder høringsnotatet inkludert forslaget til lovtekst, på at saken ikke er gjennomtenkt.

Uansett så er innføring av virksomhetskarantene for enkeltpersoner ikke grundig nok utredet til å tas med ved denne endringen av matloven.

Avslutning

FHL mener det er svært positivt at Regjeringen har tatt initiativ til effektivisering og forbedring av Mattilsynet. FHL støtter forslaget om å fjerne bindingen av Mattilsynets organisering, da både Riksrevisjonen og en samlet norsk matindustri i lang tid har påpekt at Mattilsynet ikke er enhetlig i sin tilsynsutøvelse og klagesaksbehandling.

Hverken innføring av overtredelsesgebyr eller virksomhetskarantene for enkeltpersoner er grundig nok utredet til å kunne tas med som ved denne endringen av matloven.

FHL er ytterst tilgjengelig for å bidra med oppklaringer eller presiseringer.

Med vennlig hilsen
FISKERI- OG HAVBRUKSNÆRINGENS LANDSFORENING

Henrik Stenwig
Direktør helse og kvalitet